

Hajmáskér 2005.11.20.

2005. November 01.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, tekints le ránk. Nézd a mi gondolatainkat, a mi hitünket, figyelj ránk, hiszen mi is Terád figyelni gyűltünk most össze. Ó Urunk, add nekünk a Te szentséges Lelkedet, hogy segítsen megérteni saját elhívásunkat, elrendeltetésünket, hogy lássuk egymást és lássuk önmagunkat olyannak, amilyenek Te látsz minket, hogy tudjunk Terád figyelve, Igéd fényében jobb emberekké válni. Engedd, hogy megismerve akaratoddal hűségesen szolgálhassuk a Te szent Fiadat, a mi Urunk Krisztust. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a zsidókhöz írt levél 3. részéből, a 12.-19.-ig terjedő versekből:

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizodalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk. Mert amikor ezt mondja az Írás: "Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket, mint az elkeperedéskor", akkor azt kérdezzük: kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból? És kikre haragudott az Úr negyven éven át? Nem azokra, akik vétkeztek, akiknek teste elhullott a pusztában? És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be nyugalma helyére, ha nem azoknak, akik engedetlenekké váltak? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitelenségük miatt.

Kedves Testvéreim, láthatjuk azt, hogy Pál apostol, amikor saját zsidó testvéreihez szól, a saját nemzetéhez, a saját népéből azokhoz, akik felismerték Krisztus istenségét, akkor féltőn, szeretve foglalkozik velük, és figyelmeztet. Figyelmeztet egy olyan bűnre, egy olyan vétekre, egy olyan veszélyre, amely fennállt kora zsidóságában, amely fennállt a későbbiekben, sőt, amiről valljuk be, reális veszély mind a mai napig. Mi ez a veszély? Vigyázzatok, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve. Ugyan már, kinek lenne közülünk hitetlen és gonosz szíve, tehetjük fel a kérdést. Hiszen hiszünk és valljuk az Istent, a Krisztus istenségében nem kételkedünk, sőt, rendszeresen látogatjuk a templomot, rendszeresen részt veszünk az istentiszteleteken, miért nekünk mondja ezt Pál? Kedves Testvéreim, pedig ha jobban belegondolunk, hogy miről is beszél, talán érthetővé válik mindez számunkra is. Olyan időről és egy olyan népről beszél, amely a saját népe. Saját őseiről, akiket Isten kihozott Egyiptomból, akik tanúi voltak annak, hogy Mózes rácsapott a botjával a Vörös tengerre, és az csodálatos módon kettényílt. Akik látták később a fáraó seregét, amely belerohant harci kocsijaival a mögöttük lévő szétnyílt tengernek a medrébe és akik fölött összecukodott a tenger. Olyan emberekről beszél Pál, akik látták Isten csodálatos szabadítását, akik ették az égi kenyeret, a manná, akik fürjeket ettek, mert az Isten odavezérelte őket, akik tanúi voltak annak és élvezői, hogy Mózes botjának egyetlen csapásával vizet fakasztott a sziklából. Ezek az emberek keményítették meg szívüket, ezek az emberek, akik Isten gondviselésének, nem egyszerűen elhívtottjai, hanem tanúi voltak, váltak olyan bűnösökké, akiknek negyven esztendőn keresztül vándorolni kellett a pusztában és az apák nem mehettek be az ígért földjére, csak a gyermekek. Miért? Mert ahogy egy másik helyen mondja az Írás, visszavágytak az egyiptomi húsosfazekak mellé. Mit is jelent ez, Testvéreim? Talán azt, hogy az ember szívében van egy vágyakozás, egy nosztalgia a múlt felé? Nem, nem hiszem, hogy a zsidók nosztalgiáztak volna. Azok az emberek, akik Egyiptomban rabszolgák voltak, és építették a hatalmas kőtemplomokat és piramisokat, mindenképp szabadságra vágytak. Igen ám, de amikor meglett a szabadságuk, nem tudtak mit kezdeni vele. Amikor ráébredtek arra, hogy a szabadság együtt jár azzal, hogy most már meg kell állni a saját lábukon, akkor úgy gondolták, hogy a ja, mégiscsak jobb volt, amikor megmondták, hogy mit tegyék. Amikor parancsba kaptam, hogy reggel mikor keljék, mikor feküdjek, de tudtam azt is, hogy annyi étel mindig lesz az asztalomon, hogy a munkámat el tudjam másnap végezni, hogy megéljek, és nem kellett tartanom attól, hogy bizony-bizony ki leszek téve különböző nehézségeknek, hogy a jövő önálló nemzetként, önálló népként egy kicsit bizonytalan, egy kicsit ismeretlen lesz majd. A zsidóság hiába látta azt, hogy segíti útján az isteni gondviselés, igenis visszakiváncozott a biztosba, még azon az áron is, hogyha az a biztos az szolgaság volt, rabszolgaság. És azok az emberek, akik nem tanultak meg élni a pusztában, azok az emberek, akik nem tudták értékelni a szabadságot, hiába vándoroltak, hiába vándoroltak, rabszolgák maradtak lélekben örökre. Hitetlenek, akik csak a kezüknek, csak a szemüknek, csak a hasuknak voltak hajlandók hinni. Olyanok, akiknek ha megkordult a gyomruk, azonnal rohantak volna akár az első moslékos vödörhöz is, csak legyen benne valami. Vigyázzatok, nehogy ilyenek legyetek, mondja Pál. Vigyázzatok, nehogy elkövessétek apáitok bűnét, a saját népetek bűnét, mert negyven évnyi vándorlás, körbe-körbe járás lesz a büntetésetek érte. Kedves Testvéreim, óriási ellentétben áll ezzel a zsidó viselkedéssel az, amit nem olyan régen egy zeneszámban, egy énekben, amely a nándorfehérvári diadalról szól, hallottam. Fiatalok éneklik, nem is olyan lényeges a szövege, egyetlenegy betét, egy prózai betét az, amely megragadott, és amely miatt az egyik kedvenc zeneszámommá vált. Így hangzik: Volt ott egy ember, egy hetven éves ember, Kapisztrán Jánosnak hívták. Hitet adott a katonáknak, és elhitette velük, hogy győzhetnek. Kettőszázötvenezer ellen, győzhetnek. Ugye mindannyian emlékszünk a nándorfehérvári diadalra. 20-25 ezer ember? Kettőszázötvenezer ellen? És győztek. És nem tudom, hogy tudjátok-e azt, hogy valójában a harang nem a győzelem emlékére szól, nem. A római pápa, amikor elrendelte, hogy húzzák meg minden délben a harangot, az a nándorfehérváriak lelki üdvéért kellene hogy szóljon. A pápai enciklika úgy szól, hogy mivel ez egy úgyis vesztes harc, Nándorfehérvár el fog bukni, de azoknak a hősöknek az emlékére, Hunyadiéra, Kapisztránéra, Szilágyiéra, és az ott lévő névtelenek emlékére húzzák meg a harangot. Szerencsés isteni csoda, hogy az ott lévők kettőszázötvenezer ellen győztek. Győztek, mert legyőzték önmagukban a félelmet, legyőzték önmagukban a hitelenséget, a kételkedést, és csak az Istenhez fordultak segítségért. Mert Dugovics Titusznak fontosabb volt az, hogy ne kerüljön zászló a vár falára, mint az, hogy ő életben maradjon. Nem a húsosfazékra vágyott. Nem a biztos, a kényelmes életre. Nem plusz ezer vagy ötezer forintra, és nem azt mérlegelte, hogy kitől kaphatja ezt meg, hanem azt, hogy mire van szüksége a hazának, mit kér tőle az Isten. Kedves Testvéreim, amikor a zsidókhöz ír levelet Pál, arról beszél nekik, hogy ne váljatok olyanná, mint azok a szolgálalkúék, akik kijöttek ugyan a szolgaságból, de lélekben nem tudtak megfelelni a szabadság

követelményeinek. Vigyázzatok, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve. Persze, kérdezhetitek, hogy hát mér lenne gonosz a rabszolga szíve? Ki lett volna gonosz azok közül a zsidók közül, akik megszabadultak Egyiptomból, ugyan, kérem, hát azok emberek voltak, akik élni akartak, élni minden áron. Igen ám, de a hitetlenség, és a gonoszság pontosan ezen a ponton válik eggyé. Amikor azt mondjuk, hogy élni, minden áron. Azon az áron is, hogy eldobom a hitemet, azon az áron is, hogy feladom a szabadságomat, hiszen miről szól a rabság, dolgozom, csak hogy élhessek. Nem érdekel, hogy mit mondanak hitemről, egyházamról, népemről, csak élhessek. Nem érdekel, hogy mit mondanak a gonoszok énrólam. Nem érdekel, hogy mit mondanak a gonoszok és mit tesznek velem, csak maradjak meg még egy percig, még egy napig, még tizenöt percig. Azt, hogy miért gonosz dolog a hitetlenség, akkor értjük meg, hogyha elménkbe idézzük Babits Mihálynak azt a két sorát, hogy Vétkesek közt cinkos, aki néma. Atyjafiáért számat ad a testvér. Igen, gonosz dolog lett volna Nándorfehérvár védőitől felállni, és azt mondani, nem érdekel, jöjjön a török, én élni akarok. Gonosz dolog lett volna ugyanezt kívánni Eger védőitől, gonosz dolog lett volna ezt kívánni 2 és félmillió magyartól a Don-kanyarban. Miért? Lehet, hogy igazságtalan volt a háború, amiben éltek, lehet, hogy fogalmuk nem volt arról, hogy mért mentek ki, de hittek abban, hogy a hazájukért cselekszenek. Hittek abban, hogy van értelme annak, amit csinálnak, és most, Testvéreim, miről szól az életünk? Én úgy gondolom, hogy egy újabb rabszolgaságról. Legalábbis sok száz, sok ezer ember van bebörtönözve. Bebörtönözve a saját házába, a saját szobájába, persze nem fegyverrel kényszerítik be, tévésorozatokkal. Nem ugyanez történik? Gondoljunk bele, hányan élnek körülöttünk olyanok, akiknek az határozza meg életének, a napjának nagy részét, hogy mikor melyik sorozatot játszik a tévében. Hogy éppen van film vagy nincs film. Hogy vannak hírek vagy nincsenek hírek, hogy van-e meccs vagy nincs meccs. Most ilyen fortélyos módon hálóznak be bennünk. Elszakítanak bennünk egymástól, hogy ne beszélgessünk, ne gondolkozzunk, ne akarjunk kapcsolatokat építeni. Tudjátok, nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy vajon mért vasárnap délelőttre teszik évtizedek óta a legjobb gyerekfilmeket a televízióban. Nagyon egyszerű, akkor nincsenek itt közöttünk. Akkor közelharcot kell vívni minden szülőnek és nagyszülőnek a saját gyermekével, unokájával, hogy jöjjön el a templomba. Ha nem lenne semmi érdekes benne, nem lenne konkurencia. Akkor könnyebb lenne közös programokat szervezni. Tudjátok, úgy gondolom, hogy Pál figyelmeztetése igenis aktuális. Mert nemcsak az a rabszolgaság, amiben a zsidók éltek Egyiptomban, nemcsak az a rabszolgaság, amit tanultunk, hogy a középkorban hogyan tartotta a király szolgaságban a népét, nemcsak az a rabszolgaság, amire sokan azt mondják, hogy negyven év kommunizmusa is ugyanaz volt, nemcsak a kapitalizmus egyfajta rabszolgaság, amiről szintén ugyanezt tanították, hanem amiben most élünk. Csakhogy ez a lelkünk, ez a szívünk ellen intéz támadást, hogy ne higgyünk abban, hogy vannak csodák, ne higgyük el azt, hogy közösen többre megyünk, hogy eleve adjuk fel a harcainkat és mindig várjuk azt, hogy majd valaki fölülről megoldja a problémáinkat. Hogy legyünk valódi rabszolgák. Hogy legyünk valóban hitetlenek. Hogy kelljen csak körbe-körbe járni a lélek sivatagában. Minden generációnak, újabb és újabb negyven esztendő. Ez ellen hív föl mindenkit Pál. Elsősorban a zsidók népét, a választott népet, de minden keresztyén embert is a földön, hiszen ezért íratott bele a Szentírásba. Küzdjete, a lélek sivataga ellen, hogy higgyetek abban, hogy az örök életet azt igenis el lehet nyerni és buzdítsátok egymást. Tudjátok, ez mit jelent? Ne maradjatok egyedül, ne zárjátok magatokra az ajtót, hogy tévét nézzetek, nem, menjetek közösségekbe, gyülekezetekbe, ahol a sok ember együtt hitet tud adni a másoknak. Ahol erősíteni tudja az erős a gyengét, és ahol a gyenge megtanítja arra az erőt, hogy hogyan értékelje mindazt, amije neki van. Buzdítsátok egymást minden napon, hogy senki meg ne keményedjen közületek, mert mindenki fontos, egyenként. Minden egyes ember, minden egyes lélek. Ti is, meg én is. Mert hiszen bármelyikünket fenyegethet a veszély, megkeményedhet a gyülekezet bármely tagja, s megkeményedhet a lelkész is. A hitetlenségre, a szolgálalkúságra, az Istenben való kételkedésre nincsen semmiféle biztosíték, hogy elkerüljük. Csak az, ha nem vagyunk egyedül. Ha erősítjük egymást, ha összetartunk. Merthogy azt a kezdeti bizalmat, ami minden Istenre rácsodálkozó emberben megvan, ha azt megőrizzük, egyedül ez segíthet el bennünk az örök életre. Ez hozhatja el nekünk, nem a törvénykezés, nem a szabályok, hogy Isten országának tagjai legyünk. Az a bizalom, amely megvan minden hálaadásban, akár szabadulásért, akár kenyérért, akár épp az új berőt adunk hálát. Azt a pillanatot segítsünk megőrizni a másik embernek, ami akkor él a szívünkben, amikor az Úrnak asztalához megyünk. Kedves Testvéreim, Pál figyelmeztet: vigyázzunk, egymásra. Figyeljünk oda a másik emberre, arra, hogy senki közülünk el ne vesszen, mert talán az, akinek segítünk ma megmenekülni, holnap minket fog megmenteni. Mert testvérek között így szokás. S, mert a hit, ami benne ég az emberben, megadja, hogy a saját életünkben tapasztalhassuk meg, mit jelent az, győzni, akár kétszázötvenezer ellen. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük Néked a Te figyelmeztető szavaidat, amely hol Pál, hol az apostolok, hol egyházatyák, hol reformátorok, hol lelkészek, hol egyszerű gyülekezeti tagok szájából szól hozzánk. Hogy Te újra meg újra kezünkbe adod a Szentírást, hogy felolvassa annak szavait valóban Néked tetsző életet élhessünk, amelyben azonban tudjuk, Neked az tetszik legjobban, hogy mi megmenekülünk általa. Urunk, segítsd, hogy a mi szívünkben eltávozzék a gonoszság, a hitetlenség, s töltsd meg a Beléd, s a Te szent Fiadba vetett feltétlen hit. Ó Urunk, add, hogy méltók legyünk odajárulni szent asztalodhoz, hogy készek és képesek legyünk hinni saját megváltottságunkban és örök életünkben. Ez a hit tegyen jobb, keresztyénebb emberré bennünket. Ó Urunk, vigyázz ránk, s azokra is, akik nincsenek velünk. Add, hogy lélek által egyek legyünk, bárhol is éljünk, keresztyének e Földön. Urunk, erősíts minket hitben, lélekben és szeretetben. Persze mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szent Fiadért, a mi Urunk Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.